

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 281/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. mája 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť M.B., zastúpeného advokátkou JUDr. Frederikou Birkovou, Štúrova 27, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 15 CoE 262/2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M.B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. marca 2014 doručená sťažnosť M.B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 CoE 262/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza, že „podáva Ústavnému súdu SR sťažnosť z dôvodu, že postupom Krajského súdu v Košiciach, v konaní vedenom pod spisovou značkou č. 15 CoE 262/2013, vo veci oprávneného Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., proti povinnému M.B. došlo k porušeniu jeho ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré vyplýva z čl. 48 ods. 2 Ústavy SR“.

Ďalej sťažovateľ uvádza:

„1. Dňa 15. 10. 2010 bolo začaté konanie exekučné konanie EX 2643/10 o vymoženie 229,06 EUR s prísl., ktoré prebieha u súdneho exekútora JUDr. Jozefa Martišíka.

2. Uznesením Okresného súdu Košice-okolie sp. zn.: 17 Er/3263/2010 zo dňa 25. 3. 2011 bola zastavená exekúcia v sume 295,45 EUR.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podal povinný na Okresný súd Košice-okolie odvolanie a to dňa 18. 4. 2011.

4. Dňa 24. 10. 2013 bolo na Krajský súd v Košiciach doručené podanie, ktorým žiadal povinný o rozhodnutie vo veci z dôvodu, že od roku 2011 má súdnym exekútorom zablokovaný majetok.

Od podania odvolania prešlo do dnešného dňa 34 mesiacov a vo veci nebolo rozhodnuté. Vzhľadom na vyššie uvedené sťažovateľ vyčerpal všetky možnosti na ochranu svojich základných práv, a preto je nútený obrátiť sa na Ústavný súd SR cestou tejto sťažnosti.

Súdny exekútor zablokoval dňa 15. 12. 2010 sťažovateľovi motorové vozidlo Škoda Felícia EVČ:... Sťažovateľ predal motorové vozidlo vo februári 2013. Pri prepise motorového vozidla sa zistilo, že je zablokované súdnym exekútorom, preto kupujúci 12. 2. 2013 odstúpil od kúpnej zmluvy. Zbytočnými prietahmi v konaní je sťažovateľ obmedzený vo výkone svojho vlastníckeho práva, nemôže disponovať s motorovým vozidlom, ktoré každým mesiacom stráca na hodnote, preto žiada finančné zadosťučinenie vo výške 500 EUR, ktoré považuje za primeraný ekvivalent znehodnotenia vozidla od februára 2013.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod spisovou značkou č. k. 15 CoE 262/2013 porušil právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručenom čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

2. Krajskému súdu v Košiciach v konaní vedenom pod spisovou značkou č. k. 15 CoE 262/2013 prikazuje konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie meritórne rozhodnutá.“

Ďalej sťažovateľ navrhuje, aby mu ústavný súd priznal finančné zadostučinenie v sume 500 € a úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa smerujúcom proti postupu krajského súdu, ktorým boli podľa neho spôsobené zbytočné prietahy, čím malo dôjsť aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 15 CoE 262/2013.

Z vyjadrenia predsedu krajského súdu doručeného ústavnému súdu 17. apríla 2014 okrem iného vyplýva, že napadnuté konanie začalo 8. júla 2013, keď krajskému súdu bol predložený súdny spis Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 17 Er 3236/2010 spolu s odvolaním sťažovateľa proti uzneseniu z 25. marca 2011. Z uvedeného vyjadrenia ďalej vyplýva, že krajský súd uznesením sp.zn. 15 CoE 262/2013 z 10. apríla 2014 vec vrátil okresnému súdu na postup podľa § 166 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), pretože podanie sťažovateľa smerujúce proti uzneseniu okresného súdu z 25. marca 2011 vyhodnotil ako návrh na doplnenie uznesenia podľa § 166 ods. 1 a § 167 ods. 2 OSP, a nie ako odvolanie.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy

netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Pri predbežnom prerokovaní s'ťažnosti ústavný súd zohľadnil svoju doterajšiu judikatúru konštatujúc, že konanie na krajskom súde začalo 8. júla 2013 (keď mu bol postúpený spis okresného súdu na rozhodnutie o odvolaní), pričom s'ťažnosť na porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bola ústavnému súdu doručená 6. marca 2014, t. j. takmer 9 mesiacov od predloženia spisu okresného súdu krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní. Ústavný súd zastáva názor, že doterajšia dĺžka napadnutého konania aj napriek nečinnosti krajského súdu sama osebe nie je ešte takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práv s'ťažovateľa, resp. že by doba konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 15 CoE 262/2013 zasiahla z dôvodov, za ktoré nesie zodpovednosť krajský súd, samotnú podstatu a účel základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie s'ťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03).

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd návrh odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05). K takémuto záveru dospel ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní tejto s'ťažnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol s'ťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

Ústavný súd nad rámec uvedeného poznamenáva, že na základe predloženej sťažnosti, k nej pripojených príloh a tiež z vyjadrenia predsedu krajského súdu možno konštatovať, že eventuálne prieskumy v konaní by prichádzalo do úvahy skúmať v súvislosti s postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 3236/2010, ktorý však sťažovateľ nenamieta, a preto sa ním ústavný súd ani nezaoberal.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. IV. ÚS 326/2010, IV. ÚS 17/2014), v ktorej uviedol, že ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Konanie pred ústavným súdom je navyše ovládané princípom dispozitívnosti, ktorý vylučuje, aby ústavný súd zapájal do konania o sťažnosti iný všeobecný súd bez výslovného návrhu sťažovateľa.

Z uvedeného vyplýva, že ak by postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 3236/2010 v ďalšom priebehu nebol efektívny a plynulý, sťažovateľ môže po splnení všetkých zákonných podmienok zvážiť možnosť podania sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2014